

PROP DE VOSALTRES

Conclou l'Any de la Misericòrdia (I)

Aquest diumenge es clausura en totes les catedrals del món el Jubileu extraordinari de la Misericòrdia el qual ens va convocar el papa Francesc. El pròxim, solemnitat de Jesucrist Rei de l'Univers, ho farà el Sant Pare en la basílica de Sant Pere del Vaticà. Al llarg de l'any hem tingut ocasió de reflexionar sobre el misteri de la misericòrdia de Déu, que és la característica determinant de la seua relació de Pare amb els seus fills; sobre les paràboles en les quals Jesús ens revela el cor del Pare; sobre el sentit de la doctrina de les indulgències i sobre les obres de misericòrdia.

Hem tingut l'oportunitat de pelegrinar a la catedral de la diòcesi i de realitzar el signe d'entrar per la Porta Santa. Se'ns ha ofert també la possibilitat de tindre algun gest per ajudar a aquells que, per viure en alguna situació de pobresa, estan necessitats de la nostra generositat. Aquest és el moment perquè cadascú de nosaltres faça personalment un balanç del que ha suposat la vivència d'aquest jubileu per a la seua vida cristiana. Per això us vull invitar a què ens formulem algunes preguntes.

La primera és si aquesta celebració jubilar ens ha ajudat a redescobrir

com estem de necessitats d'obrir-nos a la misericòrdia de Déu i viure el sagrament del perdó com un moment de gràcia i d'alegria. Per arribar a viure així la reconciliació amb Déu, tal vegada necessitem purificar la idea que tenim d'Ell i del que és el pecat.

Molts cristians viuen en una actitud de profunda desconfiança cap a Déu. Creuen que és un senyor perquè tracta a les seues criatures com si foren uns servents que han de sotmetre's a la seua voluntat, i es comporta amb elles com un jutge que és

indiferent davant de la sort d'aquells als qui ha de jutjar segons les seues obres. La vida cristiana es redueix al compliment d'unes lleis i el pecat no seria una altra cosa que la transgressió de les mateixes. Aquesta imatge de Déu desperta sentiments negatius: temor o rebuig. A més, porta a l'abandonament del sagrament de la Reconciliació o a una vivència insatisfactòria del mateix, perquè qui s'acosta a Ell només pensa en alliberar-se de la por. Si no canvia la nostra imatge de Déu, eixa

temor mai desapareixerà de nosaltres.

El Pare ens porta en el cor i ens estima com quelcom seu. Constantment ens ofereix signes del seu amor. La seua actitud cap a nosaltres es regeix per la llei de la gràcia: en tot moment ens mostra amb claredat eixe amor que sent cap a nosaltres.

Els nostres pecats no el porten a rebutjar-nos, sinó a mostrar-nos amb més claredat l'amor del seu cor paterna. No obstant això, nosaltres moltes vegades som cecs per a veure tants signes de la seua gràcia. Açò ens porta a ser desagradats amb Ell.

El pecat és ingratitude, indiferència o rebuig al desig que Déu té de què visquem en la seua amistat. Viure en la confiança en l'amor del Pare i en el desig de créixer cada dia més en la seua amistat, ens porta a voler entrar constantment per la porta de la seua misericòrdia, i a viure amb alegria l'experiència del seu amor i del seu perdó.

Que aquest jubileu ens ajude a redescobrir l'alegria de sentir-nos estimats per Déu.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una actitud d'acolliment i integració

El papa Francesc dedica el capítol 8 de l'exhortació *Amoris Laetitia* a parlar del tracte pastoral que l'Església ha de tenir amb les persones i les parelles que viuen, segons el llenguatge comú, en «situació irregular». Les orientacions del Papa poden ajudar a il·luminar una qüestió més general que l'Església té sempre al davant, i és el lloc i el paper que ha de tenir ella mateixa enmig del nostre món, marcat pel secularisme creixent, el pluralisme religiós i la crisi postcristiana. La cultura d'avui es pot considerar, d'alguna

manera, en «situació irregular» respecte a la fe i a l'Església.

El Papa formula, d'una manera viva, l'actitud que ha de ser bàsica: «Vull recordar aquí una cosa que he volgut plantejar amb claredat a tota l'Església perquè no equivoquem el camí: Dues lògiques recorren tota la història de l'Església: marginar o integrar... El camí de l'Església és sempre el camí de Jesús, el de la misericòrdia i la integració... el de no condemnar ningú per sempre... Perquè la caritat veritable sempre és immerescuda, incondicional i gratuïta» (AL 296).

Podem passar hores descrivint la situació del nostre món, les injustícies que s'hi cometien, els corrents de pensament inacceptables. O podem subratllar els aspectes positius i les possibilitats obertes. En acabar, ens trobarem sempre amb la disjuntiva plantejada pel papa Francesc: o marginar o integrar.

Normalment, les llargues descripcions negatives del món d'avui acaben justificant una actitud de condemna i de rebuig. Cal promoure i alimentar una altra actitud: l'acolliment i la integració.

El Papa ho desenvolupa parlant, ara sí, del tracte a les parelles irregulars. I després d'apuntar la complexitat i la delicadesa de cada situació i de cada persona, acaba amb una frase entranyable que bé pot resumir l'estat d'ànim d'un comportament així: «Jesús espera que... acceptem de veritat d'entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres. Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament» (AL 308).

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Concluye el Año de la Misericordia (I)

Este domingo se clausura en todas las cate­d­rales del mundo el Jubileo extraordinario de la Misericordia al que nos convocó el papa Francisco. El próximo, solemnidad de Jesucristo Rey del Universo, lo hará el Santo Padre en la basílica de San Pedro del Vaticano. A lo largo del año hemos tenido ocasión de reflexionar sobre el misterio de la misericordia de Dios, que es la característica determinante de su relación de Padre con sus hijos; sobre las parábolas en las que Jesús nos revela el corazón del Padre; sobre el sentido de la doctrina de las indulgencias y sobre las obras de misericordia. Hemos tenido la oportunidad de peregrinar a la catedral de la diócesis y de realizar el signo de entrar por la Puerta Santa. Se nos ha ofrecido también la posibilidad de tener algún gesto para ayudar a aquellos que, por vivir en alguna situación de pobreza, están necesitados de nuestra generosidad. Este es el momento para que cada uno de nosotros hagamos personalmente un balance de lo que ha supuesto la vivencia de este jubileo para su vida cristiana. Para ello os quiero invitar a que nos formulemos algunas preguntas.

La primera es si esta celebración jubilar nos ha ayudado a redescubrir lo necesitados que estamos de abrirnos a la misericordia de Dios y vivir el sacramento del perdón como un momento de gracia y de alegría. Para llegar a vivir así la reconciliación con Dios, tal vez necesitamos purificar la idea que tenemos de Él y de lo que es el pecado.

Muchos cristianos viven en una actitud de profunda desconfianza hacia Dios. Creen que es un señor porque trata a sus criaturas como si fueran siervos que deben someterse a su voluntad, y se comporta con ellas como un juez que es indiferente ante la suerte de aquellos a quienes ha de juzgar según sus obras. La vida cristiana se reduce al cumplimiento de unas leyes y el pecado no sería otra cosa que la transgresión de las mismas. Esta imagen de Dios despierta sentimientos negativos: temor o rechazo. Además lleva al abandono del sacramento de la Reconciliación o a una vivencia insatisfactoria del mismo, porque quien se acerca a Él sólo piensa en liberarse del miedo. Si no cambia nuestra imagen de Dios, ese temor nunca desaparecerá de nosotros.

El Padre nos lleva en el corazón y nos ama como algo suyo. Constantemente nos ofrece signos de su amor. Su actitud hacia nosotros se rige por la ley de la gracia: en todo momento nos muestra con claridad ese amor que siente hacia nosotros. Nuestros pecados no le llevan a rechazarnos, sino a mostrarnos con más claridad el amor de su corazón paternal. Sin embargo, nosotros muchas veces somos ciegos para ver tantos signos de su gracia. Esto nos lleva a ser desagradecidos con Él. El pecado es ingratitud, indiferencia o rechazo al deseo que Dios tiene de que vivamos en su amistad. Vivir en la confianza en el amor del Padre y en el deseo de crecer cada día más en su amistad, nos lleva a querer entrar constantemente por la puerta de su misericordia, y a vivir con alegría la experiencia de su amor y de su perdón.

Que este jubileo nos ayude a redescubrir la alegría de sentirnos amados por Dios.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Curset per als catequistes

El passat dissabte 8 d'octubre vam viure una jornada de formació per als nostres catequistes coincidint en l'inici del nou curs de pastoral. La jornada la vam començar amb la celebració de l'enviament dels catequistes, presidida pel Sr. Bisbe. Només començar l'homilia, el bisbe Enrique els va agrair la seva disponibilitat. Els va animar a afrontar les possibles dificultats amb l'esperança que ens dóna saber que el Senyor és el qui ens acompanya sempre. Els deia també: «És per això que la generositat ha d'anar a més. No busquem resultats com fan les empreses, nosaltres busquem entregar-nos vivint amb naturalitat lo que anunciem. Serà així com serem llum enmig del nostre món.»

Després de l'enviament, Mn. Joan Amic, director del SIC, va presentar el catecisme *Testimonis del Senyor*. Aquest catecisme, dirigit als adolescents dels 11 als 15 anys, complementa el catecisme *Jesús és el Senyor*, que és per als infants. Va presentar uns mòduls per treballar el catecisme. També va

anunciar que ja està publicat un primer dossier, dels quatre que hi haurà, per a la formació dels adults.

La delegació va donar unes dates d'interès per als catequistes: a la nostra diòcesi tindrem formació els dissabtes 21 de gener i 29 d'abril.

Al final del matí, dues germanes de la Companyia de Santa Teresa de Jesús, la Neus i la Núria, ens van acompanyar per aprendre com fer una estona de pregària amb els infants.

Mn. Javier Vilanova

Jubileu de la Misericòrdia a l'Arxiprestat Ports-Maestrat

Una vegada més, la Diòcesi de Tortosa acull els pelegrins. El diumenge 9 d'octubre vam celebrar les parròquies dels Ports-Maestrat el Jubileu de la Misericòrdia.

La jornada va començar amb una peregrinació a Tortosa en bus i alguns cotxes particulars. En arribar vàrem visitar el barri antic i la Catedral acompanyats per un guia turístic que ens va explicar molt

bé tots els monuments més importants. Després a la Capella del Seminari va ser l'acte penitencial i seguidament el dinar de germanor al Seminari.

Al voltant de les 16.30 h ens trobàrem a l'església de la Puríssima pelegrinant cap a la Porta Santa, amb cants i oracions omplírem els cèntrics carrers de Tortosa.

Passàrem per la Porta de la Misericòrdia. El Sr. Bisbe, Enrique Benavent, encapçalà l'entrada a la Catedral. Seguidament començà l'Eucaristia. Una missa molt participativa amb la benedicció solemne per finalitzar. I en acabar, el viatge de tornada als respectius pobles. Amb el somriure a la boca i la pau al cor donant gràcies a Déu per aquesta inoblidable jornada.

Els pobles de l'Arxiprestat dels Ports-Maestrat estem contents de la bona organització i acolliment que vam rebre.

Araceli Segarra

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericordiosos com el Pare

Hem escoltat el passatge de l'Evangeli de Lluc (6,36-38) del qual forma part el lema d'aquest Any Sant extraordinari: «Misericordiosos com el Pare». L'expressió completa és: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (v. 36). No es tracta d'un eslògan per fer bonic, sinó d'un compromís de vida. Per comprendre bé aquesta expressió, podem comparar-la amb la frase paral·lela de l'Evangeli de Mateu, on Jesús diu: «Sigueu perfectes com el vostre

Pare celestial és perfecte» (5, 48). En l'anomenat discurs de la muntanya, que comença amb les Benaurances, el Senyor ens ensenya que la perfecció consisteix en l'amor, que és el compliment de tots els preceptes de la Llei. Des d'aquesta mateixa perspectiva, sant Lluc explicita que la perfecció és l'amor misericordiós: ser perfectes significa ser misericordiosos. Una persona que no és misericordiosa, és perfecta? No! Una persona que no és misericordiosa, és bona? No! La bondat i la per-

fecció tenen les arrels en la misericòrdia. Certament, Déu és perfecte. Això no obstant, si ho considerem així, és impossible per als homes arribar a aquella perfecció absoluta. En canvi tenir-lo davant els ulls com a misericordiós, ens permet comprendre millor en què consisteix la seva perfecció i ens esperona a ser com ell plens d'amor, de compassió, de misericòrdia.

(Dimecres, 21 de setembre de 2016.)

Ordenació diaconal de Gerard Reverté Escrihuela

El dia 2 d'octubre, a la capella del Seminari de Tortosa, fou ordenat diaca, el seminarista Gerard Reverté Escrihuela, de la parròquia Sant Josep de Sant Carles de la Ràpita. L'Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, fou concelebrada pel rector del nostre Seminari i el del Seminari Interdiocesà i vint-i-nou preveres. Hi eren presents tres diaques, els tres seminaristes de la nostra diòcesi i altres del Seminari Interdiocesà. La participació de joves i adults fou molt nombrosa.

Dos joves van fer les lectures i el salm responsorial fou cantat. A les paraules: «Que s'acosti el que ha de ser ordenat, Gerard Reverté», el Sr. Bisbe digué: «Escollim aquest germà nostre per a l'ordre del diaconat». I tots vam respondre cantant: «Us donem gràcies, oh Déu Pare nostre.»

El Sr. Bisbe comentà que era un dia d'alegria per a tota la nostra Església diocesana. «Avui per la imposició de les mans et convertiràs en un servidor de Crist. Aquest temps del ministeri diaconal et servirà per a col·laborar amb el Bisbe, formant part del presbiteri diocesà. Amb aquesta alegria et dedicaràs al servei de l'Església, donant-li al Senyor tota la teua vida i la teua persona.»

A continuació, després de les preguntes del Sr. Bisbe, vam cantar les Lletanies dels Sants, mentre en Gerard estava prosternat a terra als peus de

l'altar. El Sr. Bisbe li imposà les mans, implorant que davall l'Esperit Sant per a que pugue complir el seu ministeri i que en la seua manera de viure reflecteixi els manaments del Senyor. Després de revestir-se amb els ornaments de diaca, el Sr. Bisbe li digué: «Rep l'Evangeli de Crist i ensenya el que creus i practica el que ensenyes». Continuà la celebració de l'Eucaristia.

Abans de la benedicció final, en Gerard digué unes paraules d'agraïment a tots els que l'han ajudat en la seua vocació.

Finalment, el Sr. Bisbe donà les gràcies als pares del Gerard, perquè sempre l'havien recolzat en

la seua vocació. I digué als joves que si algú sent en el seu cor que el Senyor el crida per a servir-lo, que la resposta no sigui al primer moment, no, perquè és el més fàcil. Si no és aquesta la vostra vocació, almenys haureu tingut l'honradesa de plantejar-vos-ho i consultar-ho. Que l'alegria que sentim avui, la puguem viure moltes vegades a la nostra diòcesi.

Amb la benedicció del Sr. Bisbe i el cant final a la Mare de Déu, «Bona Mare et vull cantar», s'acabà la celebració de joia i acció de gràcies per l'ordenació diaconal d'en Gerard.

Maria Joana Querol

Exercicis espirituals de l'Apostolat de l'Oració

Com cada any, l'Apostolat de l'Oració programà una tanda d'Exercicis espirituals, els dies 6, 7 i 8 d'octubre, a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de Jesús (Tortosa). El director fou Mn. Josep M. Tomás. Van assistir-hi disset senyores de Tortosa, Jesús, Amposta i Algemesí. Uns dies plens de pau, de goig interior, de pregària i de germanor, enmig d'un ambient de silenci i d'interioritat.

Les meditacions han estat: Introducció als Exercicis de sant Ignasi. Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli. Un cristià mai està de vacances. La miopia espiritual és sempre un perill, diu el papa Francesc. El nom de Déu, és misericòrdia. Portar la creu cada dia. El tresor del nostre fang. Crist s'entrega per nosaltres en l'Eucaristia. Maria, regala'ns la teua mirada.

Començàvem el dia amb el rès de Laudes. Després d'esmorzar una meditació, seguida d'una bona estona de pregària en alguna de les capelles o passejant per l'entorn de la Casa, i abans de dinar Mn. Tomás ens tornava a donar matèria per meditar. A la tarda, el rès del Rosari i una altra meditació. Més tard l'Eucaristia i Vespres i, tot seguit, un bon temps d'adoració davant del Santíssim Exposit. Després de sopar, per cloure la jornada, Completes.

Tots els dies el director ens deia que podíem anar a «comentar la jugada». Ens reuníem a la biblioteca i, amb tota llibertat, cadascuna expressava aquell pensament que més l'havia colpit, o el sentiment que li havia despertat una frase o idea. Era una bonica manera d'enriquir-nos les unes amb les altres.

Hem marxat a casa plenes d'alegria, de desitjos de viure més plenament la nostra vida cristiana i d'estimar més Déu i els germans.

Com sempre ha estat una experiència enriquidora a la que us convidem a participar-hi el proper any al mes d'octubre.

Maria Eva Morelló

Presidenta diocesana de l'Apostolat de l'Oració

AGENDA

► **Dimecres 16.** Tarragona, reunió de delegats de Missions de la Tarraconense.

► **Dissabte 19.** Lligallo del Ganguil, a les 20 h, Confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4; 2,1-5 / SI 1 / Lc 18,35-43]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dimecres [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nas-

cuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), verge cistercenca a Helfta.

17. □ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocèsarea (s. III).

18. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols, a Roma; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; sta. Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC); santa Matilde, verge monja cistercenca.

20. □ Diumenge vinent, Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.) [2S 5,1-3 / SI 121 / Col 1,12-20 / Lc 23,35-43]. Sant Feliu de Llobregat: beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs; sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

Diuenge XXXIII de durant l'any

COMENTARI

Això que veieu tot serà destruït

El llibre de Malaquies (*missatger del Senyor*), el darrer dels Profetes Menors, denuncia els sacerdots mancats de zel apostòlic i el Poble que no confia en Déu.

Sovint prosperen els sense-Déu i per això molts diuen (v. 14): *Què n'hem tret d'observar el que Ell manava? No val la pena servir Déu!*; però el missatger del Senyor proclama que als fidels «els prendré com la meva heretat preferida. Seré indulgent amb ells com un pare amb el fill que li és fidel» (v. 17).

En canvi per als no-fidels a Déu vindrà *aquell dia abrusador com una fornall que els incendiarà i els injustos seran com rostoll*.

Semblava acabar la carta preguntant que el Senyor encamini els vostres cors cap a la l'amor de Déu i cap a la perseverança (v. 17), quan Pau reprèn el seu adoctrinament: *Ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no viviem mai desvagats*.

Al món clàssic grec el ciutadà lliure refusava embrutar-se les mans amb treballs manuals, reservats per als esclaus. Però la tradició bíblica veu el treball (tant intel·lectual com manual) com a col·laboració amb el Creador.

Cal que no creixi l'exemple del desvagat: *Us manem que us aparteu de qual-sevol germà que visqui desvagat* (v. 6). Perquè el desvagat, a més de no treballar, es posa on no el demanen.

Alguns feien notar les pedres magnífiques del Temple, però Jesús diu: «Això que veieu vindran dies que tot serà destruït». Per qui serà destruït tot això que tan fascina? El passiu teològic indica Déu com a subjecte agent: «Déu destruirà tot això» en què heu convertit la casa d'oració que ha de ser el Temple.

El discurs escatològic barreja la fi del món i la caiguda de Jerusalem. La desfeta de la caiguda de Jerusalem és premonició de la condemna de qui no viu atent als senyals de Déu.

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Ml 3,19-20a)

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

▶ Salm responsorial (97)

R. *Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.*

Canteu al Senyor les vostres melodies, / canteu-li al sol de les cítares; / aclameu el rei, que és el Senyor, / amb trompetes i tocs de corn. R.

Bramula el mar amb tot el que s'hi mou, / el món i tots els qui l'habiten; / tots els rius aplaudeixen, / i aclamen les muntanyes, / en veure que ve el Senyor a judicar la terra. R.

Judicarà tot el món amb justícia, / tots els pobles amb raó. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra mantenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment". Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amença. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquies (Mal 3,19-20a)

He aquí que llega el día, ardiente como un horno, en el que todos los orgullosos y malhechores serán como paja; los consumirá el día que está llegando, dice el Señor del universo, y no les dejará ni copa ni raíz. Pero a vosotros, los que tenéis mi nombre, os iluminará un sol de justicia y hallaréis salud a su sombra.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor llega para regir los pueblos con rectitud.*

Tañed la cítara para el Señor, / suenen los instrumentos: / con clarines y al son de trompetas, / aclamado al Rey y Señor. R.

Retumbe el mar y cuanto contiene, / la tierra y cuantos la habitan; / aplaudan los ríos, / aclamen los montes. R.

Al Señor, que llega / para regir la tierra. / Regirá el orbe con justicia / y los pueblos con rectitud. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 3,7-12)

Hermanos:

Ya sabéis vosotros cómo tenéis que imitar nuestro ejemplo: No vivimos entre vosotros sin trabajar, no comimos de balde el pan de nadie, sino que con cansancio y fatiga, día y noche, trabajamos a fin de no ser una carga para ninguno de vosotros. No porque no tuviéramos derecho, sino para daros en nosotros un modelo que imitar. Además, cuando estábamos entre vosotros, os mandábamos que si alguno no quiere trabajar, que no coma. Porque nos hemos enterado de que algunos viven desordenadamente, sin trabajar, antes bien metiéndose en todo. A esos les mandamos y exhortamos, por el Señor Jesucristo, que trabajen con sosiego para comer su propio pan.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 21,5-19)

En aquel tiempo, como algunos hablaban del templo, de lo bellamente adornado que estaba con piedra de calidad y exvotos, Jesús les dijo: «Esto que contempláis, llegarán días en que no quedará piedra sobre piedra que no sea destruida». Ellos le preguntaron: «Maestro ¿cuándo va a ser eso?, ¿y cuál será la señal de que todo esto está para suceder?». Él dijo: «Mirad que nadie os engañe. Porque muchos vendrán en mi nombre diciendo: "Yo soy", o bien: "Está llegando el tiempo"; no vayáis tras ellos. Cuando oigáis noticias de guerras y de revoluciones, no tengáis pánico. Porque es necesario que eso ocurra primero, pero el fin no será enseñuida.»

Entonces les decía: «Se alzarà pueblo contra pueblo y reino contra reino, habrá grandes terremotos, y en diversos países, hambres y pestes. Habrá también fenómenos espantosos y grandes signos en el cielo. Pero antes de todo eso os echarán mano, os perseguirán, entregándoos a las sinagogas y a las cárceles, y haciéndooos comparecer ante reyes y gobernadores, por causa de mi nombre. Esto os servirá de ocasión para dar testimonio. Por ello, meteos bien en la cabeza que no tenéis que preparar vuestra defensa, porque yo os daré palabras y sabiduría a las que no podrá hacer frente ni contradecir ningún adversario vuestro. Y hasta vuestros padres, y parientes, y hermanos, y amigos os entregarán, y matarán a algunos de vosotros, y todos os odiarán a causa de mi nombre. Pero ni un cabello de vuestra cabeza perecerá; con vuestra perseverancia salvaréis vuestras almas.»

Mn. José Luis Arín